

כדורגל

המשך יבוא

כאשר ויתרו עסקני הפועל תל-אביב על סיוך פרטי של קבוצתם בארצות-הברית, כדי לאפשר מסע של נבחרת הפועל ישראל ומשחקים במסגרת יום העצמאות, הם לא חזו מראש שני דברים: כי מרלין מונרו תקבל את הפטרונות על הקבוצה וכי מסעה של הנבחרת הארצית יביא את הקבוצה הי-תל-אביבית לאחד המשברים הקשים בתול-דותיה.

עד לפני שבועיים התנהלו אימוני המועד-מדים לנסיעת הנבחרת הארצית ללא כל רעש. לאחר ניפוי נותרו בסגל 22 שחקנים, כשכל אחד מהם סיכויים טובים להיכלל בין ה-16 שיסעו לאמריקה. עד לאימון הי-אחרון היו בסגל שלושה מגוינים: מורדוכו ביץ, פימן ושלגנר. באימון האחרון נוסף פו לפתע שני מגוינים. האחד מהם היה ציון צינוביץ, שנופה קודם לכן מהסגל. כשי-הוקראה רשימת הנוסעים, התברר כי בקארד הסופי נכלל שמו של צינוביץ במקום משה («מוי») פימן.

היתה זו החלטה תמוזה מאוד. השניים משחקים כמגינים בהפועל תל-אביב, ומבין ארבעת המועמדים, מוי הוא המגן הימני היחיד בעוד שאר השלושה הם מגוינים שמא-ליים.

מאיימים לפרוש. הכל היה עובר ב-שקט לולא התברר לפתע כי אביו של ציון צינוביץ, שהוא מותיקי עסקני הפועל תל-אביב ויושב-ראש ועדת האיגרוף מטעם ה-פועל, הפעיל לחץ במוסדות שונים ואף איים בהתפטרות אם לא יוכלל בנו בנב-חרת.

אגודת הפועל תל-אביב רגשה כולה. עסק-נים איימו בהתפטרות. הקבוצה איימה לפי-רוש במלוכז ממרכז הפועל ולהקים אגודה נפרדת. אך למרות הסערה, נכנעו עסקני-האגודה התל-אביבית למרות עליונה והסכי-רה דעכה כשם שצצה. אולם נראה כי ב-תום המסע היא תתעורר מחדש.

שופטים

אגדת דיב המצרי

על מגרש הכדורגל השקערווי של נסי-ציונה עמדו 22 כדורגלנים נרגשים. הקהל מאחורי הגדרות היה נרגש לא פחות. הי-משחק שמעמד ההתקיים במקום לא הגיעו אמנם לכותרות העתונים אולם הוא גזל שניה מעיניהם של תושבי נסי-ציונה והסי-בינה. הוא היה עתיד לקבוע אם תעלה קבוצתם מליגה ג' לליגה ב'.

מול 11 הבחורים החסונים של סקצית הכדורגל נסי-ציונה, שהיא היחידה בארץ ש-אינה מורכבת על בסיס אגודתי, ניצבה קבו-צה תקיפה לא פחות — ב"ת"ר לוד. לפי כל הסימנים עמד המשחק להיות סו-ר ער ותוקפני כשלשתי הקבוצות סיכויים שווים לזכות בנצחון. לפי להט חסידי הי-קבוצות קשה היה לראות כיצד ייגמר משחק זה. למרות הכל גגמר המשחק. הוא הסתיים בשקט, ללא הרגעים ופצועים, בנצחון הי-סקציה הנסי-ציונית 3:1.

הנצחה במשחק היה גבר שמגמן, המשמש בחייו האזרחיים נהג באש: דוד סלרמן, הידוע בכינוי "דיב המצרי". יש שלוש אגודות בארץ: "אגדת שייע גלור", אגדת פסח ואגדת דיב המצרי". מספרים מעריציו המושבעים של דיב, ואמנם מעטים שופטי הכדורגל הזוכים להעצה כללית כמו דיב.

לפני תחילת המישחק אסף דיב את שחקני שתי הקבוצות, וגם נאום קצר: "קוראים לי דיב המצרי. כולם מכירים אותי. אולי יש ביניכם עולים חדשים שלא שמעו עלי, או שישעו לתל-אביב וישאלו. אני לא עובד בסולל בונה ולא בתנובה. אני קודם כל שו-פט כדורגל. לא מעניין אותי איזה קבוצה אתם. שפטתי כבר במשחקים בסקיה, ב"י-יהודיה ובבאר-שבע. אני רוצה לראות כדו-רגל. ומי שרוצה הכמות יתכף עף החוצה".

הנאום עשה את שלו והמשחק התנהל עד תומו כשורה, ללא הוצאת אף שחקן. למרות המשחק ההונגן ועם הקהל הלודאי על הפסד קבוצתו. "שיצא השופט החוצה, אנחנו נהרגו אותו, נשחט אותו!" צעק הנסי-ציונים גייסו במהירות מספר גברתנים ושטרים לשמור על דיב. השופט דחה את כולם: "אני יוצא לבדי החוצה", התעקב בין הקהל. הלודאים נופפו אגרופים, אולם לא נגעו בו. הוא ניגש לבדו אל מכונתם ואיש לא הרים עליו יד. "זאת השיטה שלי", אמר דיב, "אם הייתי הולך עם שוטרים, זה לא היה כבר ספורט ואז היו מתנפלים עלי. ככה איש לא יגע בי".

חידושי לשון

בצפת, ביקש פרנץ שוקראללה להביע בצורה נאותה את שמחתו על השתח-רו ממאסר, החליף את שמו ל"ברוך השם".

אותות ומופתים

בגרין, אוסטריה, הגבירו שומרי הגבול את אמצעי הבטחון לאחר שבמשך כמה לילות נורתה רקיטה אדומה מתוך יער סמוך ומיד אחריה רקיטה ירוקה. גרגעו רק לאחר שגילו כי היתה זו דרכו של יערן צעיר, שהשתמש בארגו רקטות מימי מלחמת העולם, כדי להודיע לאשתו כי הוא סיים את עבודתו ויוצא בדרכו הביתה ואילו הרקיטה הירוקה נורתה על-ידי האשה ופי-רושה: "הארוחה מוכנה".

ביטוח הדדי

בתל-אביב, הסביר כייס מועד את חוסר דאגתו נוכח פסק-דין של תשעה חודשי מאסר: "מה איכפת לי? יש לנו קרן ביטוח של הכייסים שתדאג לאשתי ולילדי בתקופה שאני אהיה מובטל בבית-הסוהר".

בצל החוק

בקאנזאס סיטי, ארצות-הברית, הת-לונן גיימס מקולין כי שני חבריו גנ-בו ממנו את ארנקו, שעה שהשלושה הוסעו לביית-הסוהר במכונית משטרה.

סליק

בתל-אביב, התפרצה צעירה לבית-קפה ידוע ודרשה בכל תוקף כי בעל הבית יוציא את דני קיי מהמקום בו הח-ביאו, עזבה את המקום רק לאחר שהוסבר לה כי דני קיי עובד את מחבואו דרך מנהרה והגיע לבית-קפה אחר בעיר.

על רגל אחת

במיאמי, ארצות-הברית, הוזהר אליון דייבס על-ידי רופאו כי הכנסת רגלו השבורה לגבס עלולה להכאיב לו במקצת, ישב במשך שלוש שעות הטיפול מבלי ל-הוציא אנחה מפיו ורק כאשר סיים הרופא את מלאכתו והתפעל ממוח הבלגתו של הי-חולה, השיב דייבס: "זה בכלל לא כאב. טיפלת ברגל הלא חזולה".

שומר מצוות

ביפו, עצרה המשטרה אדם יהודי כי מלך הגנבים, כחשוד בביצוע שוד מסו-ר יים, שיחררה אותו לאחר שהצהיר כי אינו עובד בחג.

חינוך מתקדם

בניוירוק, פירסם הניוירוק טיימס תשובתו של תלמיד בית-הספר שהסביר מדוע אין השמש שוקעת מעל לבריטניה: "משום שהיא במקרב והשמש במזרח".

אשמת אבות

ברחובות, לאחר שהתלונן בפני הי-משטרה כי בנו היכה אותו עד זוב דם, ביקש תושב מערכת רדיוגה מבית-המשפט שלא לשלוח את הבן לביית-הסוהר מפני "שהוא היכה אותי מחוסר חינוך ואני הוא האשם בכך שלא קיבל את החינוך החסר".

חיי אושר וחדווה

בלונדון, סירב בית-המשפט לגירושין לראות בתלונתה של אשה, כי בעלה השתמש בה כניעב לתרגילי גידול, סיבה מספקת לבטל את "קדושת הנישואין".

כנערה רגישה... ויודעת את, רות, מדוע הקטעים יפים כל כך בגלל אמי-תותם ובגלל האהבה הבלתי מזויפת ש-רוחשת נערה זו... בדורנו אנו, הדור-החדש, דני, אין הנוער יודע מה טיבה של-אהבה אמיתית. האהבה בעינינו היא: איזו חתיכה. שמתי עליה עין. עצומה, לא? או: איזה חובב. יש לו פרייבט ואני-ממש מאוהבת בו.

עוד לא עברו שבועיים מאז פירסמתי את קטעי יומנה של הנערה האלמונית, וכבר החלו מגיע אלי תגובות. כותבת-איריס, בין השאר: "... הנערה שכתבה יומן זה נראית

קוראים לה קוקי

אני יכולה כבר לראות בעיני רוחי את גל המכתבים שיגיעו על שמה של (1020/1196). מדוע? שיפטו בעמכם: "יותר מדי אנשים מנסים לכתוב בצורה "מקורית", אולי מתוך רצון להסחת-את-התנומה העיקרית. אני מעדיפה לכתוב ישר לעניין, תוך מחשבה שזאת היא הדרך המקורית יותר — בסופו של דבר.

"אז כמו שאת מבינה, אני מעוניינת להתכתב עם מישהו, מישהו או מישהם. יש לי דם לשלוח תמונה, ומוכנה במשך הזמן להיפגש עם חברי לעט. "מתוך נוחיות מסויימת אכתוב ראשית על עצמי. אני מתכוונת להבהיל אותך בסיפורים על תכונות הרסניות קיצוניות, סתם התמרמרות על העולם כולו — כמו אצל כל בנות הטיפשעשרה — כל זה אותך בודאי לא מעניין באופן אי-שי. לכן אעדיף לציין את הדברים הי-משמשים בדרך כלל ראשי פרקים ל-היכרות.

"גולדתי לפני 18.5 שנה — אשר 18 שנה מהם אני נמצאת בארץ. החיחולים-בהם ארוזו אותי בבואי ארצה היו מתר-צרת אנגלית, והדרכון מעיד כי גולדתי-בלונדון, בדיוק ביום כפור. אבל זוהי-סתם פורמליות, כיוון שאני צברית כמו-כל אחד אחר. יש לי נמשים על הפנים. ואם מדברים על פנים, אוסיף שעיני-ירוקות-חומות, שערותי חומות וקצרות-מאוד. פנים די חביבים, בסיכום. עוד כמה-פרטים אישיים: גובהי 1.52 מטר, היקף-מותניים 52.5 סנטימטרים. משקלי: 41 ק"ג. מסי' נעלי: 34 אני חושבת שזה-מספיק. נעבור לפסים יותר כלליים. "כרגע אני עובדת כפקידה, אבל אני-מתכננת לסיים את עיסוקי במקצוע זה-לצמיגות ולהתחיל בקריירה צבאית — שאת התחלטה קבעו לי לעוד שלושה-חודשים. עד אז, אני מתכוונת להספיק-לתת הצעה אחרונה על כל נופי הארץ,

בעיקר על נופי הדרום. אני מרשה לעצמי לציין שיש לי חתק רב בטיולים. אני-חושבת שזה בגלל יצר הנחירות וההרפתקנות שבי, אך בזכותו הספקתי לבקר ברוב-ארצות העולם, לבדי, בתרמפים! וטיולים זה לא נקרא אצלי לקנות כרטיסי אוניה או-רכבת, או לישון בתי מלון — אלא ממש לטייל!

"טיילתי בישראל לאורכה ולרוחבה ברגל — ואני מרשה לעצמי לחוות דעה שאבק-הדרכים של ישראל הוא הנעים ביותר שבכל אבק דרכים בעל לאומיות אחרת. ואני מרגישה את עצמי מספיק מוסמכת כדי לקבוע זאת.

מלבד טיולים אני קוראה הרבה, חובבת מוסיקה, אבל איני מגנת. בדרך כלל אני-ע"פ חידושי ונוהגת זבלות את רוב זמני לבד. אין לי הרבה חברים, ועוד פחות-מכך — חברות. יש לי חסרונות רבים, אך יש גם אנשים שרואים בחסרונות אלה — מעלות. ואנשים כאלה אני מעוניינת להכיר ולפגוש.

"חסרוני הרציני ביותר הוא להגיד את האמת כמות שהיא, בלי דקדוקים של טכס, ובלו חישובים של זמן וסביבה מתאימים. זה גרוע מאד. מלבד זאת אני חסרת-סקט להבהיל! עוד לא נולד אדם — כולל הורי — שיאמר לי מה לעשות וכיצד-להנהיג. אני שנאת חצאינות, רכילות וסציונות קנאה. אני שנאת חברה צפופה, שנאת-חברות סלוניות, למרות שאינני חברת תנועה.

"... עכשיו עובר למה שאני מעוניינת בו. כפי שכבר ציינתי, אני מוכנה אף-להיפגש עם החברים לעט, אשר רוצה הייתי שיהיו בגיל 19 עד — לא חשוב. שהקע יהיה פחות או יותר משותף: טיולים, ספרות מוסיקה."

אם לא זיהיתם אותה לפי תמונתה, דעו לכם שקוראים לה קוקי.

תכונות של סטודנט

(1020/1197) הוא סטודנט קורס ג' בסקניון. הוא טיפוס ממוצע בהחלט ו-כאלה הן גם תכונותיו. הוא עצמו טוען-כך. הייתי עומדת על כך בעצמי אמלא-התנדב לציין זאת. מה רוצה סטודנט-כזה? "להתכתב עם תל-אביבית או חי-פאית בגיל 20-17 שלא תהסס להיפגש-עמי פנים אל פנים אחרי שנכיר אחד-את-רעהו דרך המכתב". הוא, כמובן, ישתדל לענות על כל נושא שיוצג לפניו.

כי עוד תאמין באדם

חבר לעט בגיל 29-34 מחפשת (1020/1198). היא מאמינה עדיין בבני-האדם, מחפשת בהם את היופי הרחונן. שנאת סנובים. אוהבת את הארץ בכל-לבה ונפש. אוהבת פשטות בהופעתה-היחיצונית. יחד עם זאת את הטעם הי-טוב. חלק מחייה מוקדש לאמנות וציור, בעיקר לכאנות השימושית, חלק אחר-שייך לילדים. נהנית מתיאטרון, מוסיקה

אשר לו — "עין פקוחה, אוזן שומעת וחושבני שגם לב מבין, ורולקס — ידיד מוסכם — ירוק המסייע לי עתה-ותמיד למלא שורות".